

Stud. med. N. N. i September 1898 var blevet anset med en større Bøde for Værthusuorden. Da han tidligere i December 1897 var blevet anset med en Bøde for Gadeuorden, anmodede Konsistorium Universitetets Rektor om at meddele Studenten en alvorlig Irettesættelse.

5. Andre Sager.

Konsistorium tilstillede under 18de Januar 1899 Fakulteterne følgende Skrivelse: »Da Konsistoriums Opmærksomhed er blevet henvendt paa det ønskelige i, stadigt at have for Øje, at Studierne i de ved Universitetet repræsenterede Lærefag ikke bør blive vanskeligere eller vidtløftigere end nødvendigt, har man besluttet at gjøre en Henstilling til samtlige Fakulteter om at drage Omsorg for, at Lærestoffet ikke forøges udover, hvad der er fornødent«.

II. Det akademiske Lærersamfund samt Censorerne ved Universitetets Examina.

1. Honorar til Dr. juris H. Munch-Petersen for at holde Øvelser, særlig praktiske, for de juridiske Studerende.

Fra det rets- og statsvidenskabelige Fakultet modtog Konsistorium under 11te Oktober 1898 et Andragende, hvori Dr. juris H. Munch-Petersen ansøgte om Honorar for sin Docentvirksomhed ved Universitetet.

Dr. Munch-Petersen bemærkede, at han i Oktober 1898 havde begyndt det 5te Halvaar som Privatdocent ved Universitetet. Siden han blev Kandidat i Januar 1891, havde Juraens mere videnskabelige Side og den juridiske Lærervirksomhed været hans Hovedinteresse, om end han dog ikke havde forsømt ved Siden deraf at søge praktisk Beskæftigelse — paa Birke- og Sagførerkontorer, i de sidste Aar som Assistent i Justitsministeriet — for saa vidt det kunde være af Betydning for hans almindelige juridiske Uddannelse. Ved længere Rejser til Udlandet, som han havde foretaget ved Hjælp af forskellige Universitetsstipendier, havde han faaet Lejlighed til at studere ogsaa fremmed Ret og den juridiske Studieordning i andre Lande paa nært Hold. Af sine litterære Arbejder skulde han nævne: Fra Formueretten en Prisafhandling om »Fuldmægtiges Adgang til med sig selv at indgaa Retshandler, som han er bemyndiget til at afslutte«, for hvilken han i 1893 erholdt Universitetets Guldmedaille; Doktordisputats om »Løftet og dets Causa«, som han forsvarede i 1896, og en Afhandling om »den saakaldte negative Kontraktinteresse«. Fra Strafferetten en Fremstilling af det norske Straffelovsudkast og en Afhandling »Fallent contra Kreditorer«. Endelig fra Processen, som han i den senere Tid særlig havde viet sig til, en Afhandling om »Kvitteringers bevisende Kraft«, samt som Resultat af en Studierejse til Østerrig og England, fra hvilken han nylig var vendt tilbage, en Fremstilling og Bedømmelse af den nye østerrigske Civilprocesordning, der var indsendt til Ugeskrift for Retsvæsen. Desuden havde han skrevet adskillige Anmeldelser og andre Bidrag til danske og fremmede

Tidsskrifter. Endelig var han Medarbejder ved Biografisk Lexikon og for Tiden særlig beskæftiget dels med et Register til Ørsteds Skrifter, der skulde gjøre disse lettere tilgængelige for Nutidens Jurister, dels med i Forening med en norsk Jurist at udarbejde en skandinavisk Civilret, der under Medvirkning af Generalsekretæren ved »Institut de droit international«, Professor Lehr skulde udkomme paa Fransk.

Ved Siden af sin litterære Virksomhed var det den juridiske Lærergjerning, der særligt havde taget hans Interesse. Det havde for en Del været Hensynet til at forskaffe sig en saa almindelig Uddannelse som muligt til denne Gjerning, der havde ledet ham ved hans Studier over Rettens forskellige Omraader, og under sine Ophold i Udlandet havde han med særlig Iver lagt sig efter de forskellige Former og Metoder, efter hvilke den juridiske Undervisning foregaar i de forskellige Lande. Praktisk Øvelse havde han erhvervet saavel ved en mangeaarig Manuduktionsvirksomhed som ved de Øvelser, han fra 1896 havde holdt som Privatdocent her ved Universitetet. Disse havde dels havt Karakteren af mere theoretiske, skriftlige Øvelser, som han havde afholdt med yngre Studerende, dels af »praktiske Øvelser«. Medens den første Klasse Øvelser have det almindelige Øjemed at give Studenterne Lejlighed til at øve sig og prøve deres Kræfter ved skriftlig Behandling af forelagte Spørgsmaal i Lighed med de Opgaver, der stilles dem til Examen, forfølge de praktiske Øvelser et mere specielt Formaal. De gaa, som deres Navn viser, ud paa at danne et Supplement til den rent theoretiske Undervisning derigjennem, at de bringe konkrete Retstilfælde, hentede fra det virkelige Liv, til Behandling og da lade *de Studerende selv* medvirke til deres Løsning. I Regelen havde han ladet Behandlingen fremgaa i Form af egentlig »mundtlig Procedure«, hvorved Deltagerne fik Lejlighed til at øve sig i at udtrykke deres Tanker mundtlig, og i det hele aabnede saadanne Øvelser med en begrænset Kreds Mulighed for at anspore de enkeltes Interesse og Selvvirksomhed i videre Omfang, end det let lod sig gjøre ved en Forelæsning over et mere theoretisk Æmne for et større Auditorium. Næsten overalt i Udlandet ansaas saadanne Øvelser for at være et nødvendigt Led i Universitetsundervisningen, idet Behandlingen af konkrete Forhold gjorde Forstaaelsen og den virkelige Tilegnelse af den abstrakte Theori lettere og tillige udviklede den Evne til rigtig at bedømme og afgjøre konkret foreliggende Spørgsmaal, som det senere i det praktiske Liv saa meget kom an paa. Den ikke ringe Deltagelse, som hans Øvelser havde fundet, til Trods for at det ikke direkte sigtede paa noget bestemt Examensfag, turde ogsaa være Vidnesbyrd om, at de Studerende selv følte Trang i denne Retning. Flere andre Former for saadanne Øvelser end den, han hidtil nærmest havde forsøgt, kunde vel tænkes, og det var da ogsaa hans Hensigt lidt efter lidt at vove sig længere frem, f. Ex. at forsøge noget svarende til de »Seminar«-Øvelser, der holdes i andre Fakulteter. Imidlertid vilde dette ikke blive ham muligt uden nogen Støtte fra Ministeriets Side, og han henvendte sig derfor med Andragende om en saadan Understøttelse. I det sidste Halvaar havde hans Privatdocentgjerning, særlig paa Grund af det store Antal Deltagere — alene til de skriftlige Øvelser over 100 — taget saa megen Tid og Kraft, at han næsten helt blev af-

skaaret fra Manuduktionsvirksomhed, hvilken ellers var hans væsentligste Indtægtskilde, og denne lod sig overhovedet i Længden umuligt forene med en nogenlunde intensiv Virksomhed som Docent ved Universitetet. Han ansøgte derfor om et passende Honorar for denne, hvorved han tillige vilde blive sat i Stand til at vie sig til videnskabeligt Arbejde i betydelig videre Omfang, end det under de nuværende Forhold var ham muligt.

Det rets- og statsvidenskabelige Fakultet udtalte i sin Skrivelse af 11te Oktober 1898, at Ansøgeren efter dets Mening maatte anses fuldt ud kvalificeret til at udføre en Lærergjerning ved Universitetet, og at det maatte antages, at navnlig de af Ansøgeren ledede praktiske Øvelser vilde kunne danne et nyttigt og af mange Studerende paaskjønnet Led i den juridiske Undervisning. Da Ansøgeren dernæst maatte erkjendes at have Ret i, at det i Længden vilde være vanskeligt, om ikke umuligt, for ham at forene Manuduktionsvirksomhed med en nogenlunde intensiv Virksomhed ved Universitetet, og idet Fakultetet efter det foran bemærkede maatte anse det for ønskeligt, at han sattes i Stand til at fortsætte samme, maatte det anbefale, at der foreløbig, f. Ex. for 3 Aar, tilstodes ham et Honorar, der formentlig ikke passende kunde sættes lavere end til 2000 Kr. aarlig, mod at han med Opgivelse af sin Manuduktionsvirksomhed regelmæssigt afholdt Øvelser — særlig praktiske — for juridiske Studerende. Endelig bemærkede Fakultetet, at det dog, idet det gav denne Anbefaling, paa den ene Side maatte reservere sig imod, at herved Spørgsmaalet om Besættelsen af et Professorat i Tilfælde af eventuel Vakance i nogen Maade skulde anses som foregrebet, og paa den anden Side maatte forudsætte, at Fakultetet maatte være berettiget til i Tilfælde af Sygdom blandt Fakultetets Medlemmer eller lignende Tilfælde at paalægge Dr. Munch-Petersen at deltage i Fakultetets Arbejde, særlig Examensarbejdet.

I Tilslutning til Fakultetets Udtalelser indstillede *Konsistorium* i Skrivelse af 20de Oktober s. A. til Ministeriet, at der ved Behandlingen af Finanslovforslaget for 1899—1900 blev stillet Forslag om et Honorar paa 2000 Kr. aarlig for et Tidsrum af 3 Aar til Dr. juris H. Munch-Petersen for at holde Øvelser — særlig praktiske — for juridiske Studerende samt med Forpligtelse til i Tilfælde af Sygdom eller andet Forfald blandt Fakultetets Medlemmer efter dettes Bestemmelse at yde det sin Tjeneste ved Examination og andet Arbejde.

Til 2den Behandling af fornævnte Finanslovforslag i Folkethinget blev der af Ministeriet stillet Forslag om Forhøjelse af det paa Universitetets Udgiftspost 7. a. 2. bevilgede Beløb med 2000 Kr. som Honorar til Dr. Munch-Petersen. Forslaget blev tiltraadt af Folkethingets Finansudvalg, jfr. Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg B. Sp. 291—94 og 465—66, og Honoraret optaget paa Finansloven for 1899—1900.

Efter Ministeriets Indstilling blev det ved kgl. Resolution af 13de April 1899 bifaldet, at der af det paa Universitetets Udgiftspost 7. a. til videnskabelige FormaaIs Fremme disponible Beløb tilstodes Dr. juris *Hans Vilhelm Munch-Petersen* 2000 Kr. aarlig med Forpligtelse til at holde Øvelser, særlig praktiske, for de juridiske Studerende og med Forpligtelse til at deltage i det juridiske Fakultets Arbejder.

2. Professor extraordinarius, Dr. med. O. Blochs Udnævnelse til Professor ordinarius i Kirurgi under det lægevidenskabelige Fakultet.

Efter at Professor, Dr. med. & juris M. H. Saxtorph efter Ansøgning under 16de Juni 1899 var blevet entlediget som Professor ved Universitetet, fra 30te August s. A. at regne, anmodede Konsistorium det lægevidenskabelige Fakultet om at afgive Erklæring om det ledigblevne Professorats Besættelse.

Det lægevidenskabelige Fakultet foreslog i Skrivelse af 27de Juni s. A., at Professor extraordinarius, Dr. med. O. Bloch rykkede op i det ledige ordinære Professorat i Kirurgi, med Anciennet i Fakultetet nærmest efter Professor, Dr. med. C. Bohr.

Under Henvisning til det Professor Bloch ved hans Ansættelse som extraordinær Docent i kirurgisk Klinik ved kgl. Resolution af 30te Januar 1886 givne Tilsagn: »at der forbeholdes ham Anciennet i Fakultetet umiddelbart efter den eventuelle Lektor i Fysiologi, saaledes at han, saafremt han i sin Tid beskikkes i den ved Professor Saxtorphs Afgang ledigblivende normerede Lærerplads, oprykker efter denne Anciennet enten som Lektor eller Professor i Fakultetet«, sluttede Konsistorium sig fuldstændig til Fakultetets Forslag. Konsistorium anbefalede derhos, at der søgtes tillagt Professor Bloch Lønningsanciennet som Professor fra hans Ansættelse som extraordinær Docent, altsaa fra 1ste Februar 1886 at regne, hvad der vel i sig selv var naturligt, da han skulde have Anciennet fra den Tid. Professor Bloch havde i over 13 Aar besørget et fuldstændigt Professorat, navnlig i de første Aar under ganske slette Lønningsvilkaar, idet han fra 1ste Februar 1886 til 31te Marts 1890 kun havde oppebaaret 1200 Kr. aarlig, jfr. Rigsdagstidende 1885—86 Tillæg A. Sp. 2021—22, hvilket Beløb fra 1ste April 1890 var blevet forhøjet til 2000 Kr. aarlig, jfr. Rigsdagstidende 1889—90 Tillæg B. Sp. 453—56, og fra 1ste April 1893 til 3000 Kr. aarlig, jfr. Rigsdagstidende 1892—93 Tillæg A. Sp. 983—86 og Tillæg B. Sp. 341—42 og 487—88, og først ved kgl. Resolution af 4de Juni 1897 blev han, fra 1ste April s. A. at regne, udnævnt til Professor extraordinarius med en Begyndelseslønnig af 3600 Kr. Der syntes derfor at være al Anledning til at ønske Professor Bloch, der er født 15de November 1847, og altsaa henved 52 Aar gammel, en Lønning, der stod i passende Forhold til den udmærkede Maade, hvorpaa han i et langt Tidsrum havde varetaget det vistnok betydningsfuldeste Professorat under det lægevidenskabelige Fakultet.

Efter Ministeriets Indstilling blev Professor extraordinarius i Kirurgi, Overlæge ved det kgl. Frederiks Hospital, Dr. med. *Oscar Thorvald Bloch* under 9de Juli 1899 allernaadigst udnævnt til Professor ordinarius i Kirurgi fra 1ste September s. A. at regne og tillagt ham i denne Stilling Anciennet i det lægevidenskabelige Fakultet umiddelbart efter Professor i Fysiologi, Dr. med. C. Bohr.

Paa Finanslovsforslaget for 1900—1901 blev derefter optaget Forslag om, at »Dr. Blochs Tjenestetid i Henseende til Lønning og Pension som Professor ordinarius i Kirurgi beregnes fra 1ste April 1900, som om han var blevet ansat som Professor ordinarius fra 1ste Februar 1886 at regne«. I Anmærkningerne til Finanslovsforslaget bemærkedes, at Professor Bloch her-

efter fra 1ste April 1900 vilde oppebære en aarlig Lønning af 4800 Kr. og 1ste Februar 1901 rykke op paa en aarlig Lønning af 5400 Kr. Hans eventuelle Ret til Pension var derhos medtaget, eftersom han uden Rigsdagens udtrykkelige Tiltræden af dette Punkt i Forslaget i det højeste vilde have Ret til ved Pensionering at faa sin Tjenestetid beregnet fra 1ste April 1897, fra hvilken Tid at regne han havde været Professor extraordinarius, jfr. Rigsdagstidende 1899—1900 Tillæg A. Sp. 1069—72. Forslaget blev vedtaget ved Finanslovforslagets 2den Behandling i Folkethinget.

3. Underbibliothekar, Dr. phil. J. A. Fridericias Udnævnelse til Professor ordinarius i Historie under det filosofiske Fakultet.

Fra Kirke- og Undervisningsministeriet modtog Konsistorium under 7de Maj 1898 til Erklæring et Andragende, hvori Underbibliothekar ved Universitetsbibliotheket, Dr. phil. J. A. Fridericia ansøgte om at blive ansat som Professor extraordinarius i Historie ved Universitetet.

Dr. Fridericia bemærkede i sit Andragende, at han, der var født den 10de Juni 1849 og i Aaret 1876 havde erhvervet Doktorgraden ved Universitetet, i en Række af Aar havde været ansat ved Universitetsbibliotheket, først fra 1874 som Assistent og dernæst fra 1ste Januar 1891 som Underbibliothekar. I Løbet af denne Tid havde han, saa godt som det havde været ham muligt, stræbt at forene Varetagelsen af sin Embedsgjerning med sin videnskabelige Virksomhed. Men det stod ham klart, at jo ældre han blev, desto vanskeligere blev en saadan Forening, allerede fordi hans Bibliotheksgjerning kun levede ham ringe Tid til Arkivstudier for de Opgaver, som nu laa for ham eller som han senere maatte føle Trang til at tage op. Derved var Tanken kommen frem hos ham om at søge at kunne gjøre sin videnskabelige Virksomhed mere samlet, mere omfattende og mere dybtgaaende og derved forhaabentlig ogsaa mere frugtbringende baade gennem Skrifter og gennem Forelæsninger, inden det maatte blive for sent, og denne Betragtning var hans Bevæggrund til dette Andragende om ad extraordinær Vej at blive knyttet til Universitetet.

Som Støtte for sit Andragende henviste han til sin videnskabelige Virksomhed og da, foruden til mindre Afhandlinger og Udgaver af historiske Kilder, til sine Hovedarbejder: Danmarks ydre politiske Historie 1629—45 (1—2 Del, 1876—81), Adelsvældens sidste Dage (1894) og sin Del (den 4de) af den nu udkommende Danmarks Riges Historie, af hvilken 1ste Bog, omfattende Tiden 1588—1629, hidtil var udgivet. Som Privatdocent havde han ved Universitetet holdt Forelæsninger over: Forholdet mellem det middelalderlige Kejserdømme og Pavedømme (Foraarshalvaaret 1878) og over: Hovedtrækkene af den engelske Revolutions Historie (Efteraarshalvaaret 1882).

Med Hensyn til Lønningsspørgsmaalet oplyste han, at han for Tiden oppebar i Lønning som Underbibliothekar 3200 Kr., der den 1ste Januar 1901 vilde stige til 3600 Kr., hvortil kom et Tilskud af 240 Kr. fra det Classenske Fideikommis til hver af Universitetsbibliothekets Embedsmænd,

samt 1000 Kr., som han i en længere Aarrække havde nydt af de paa Finansloven bevilgede 2—3aarige videnskabelige Understøttelser, ialt 4400 Kr. En Nedgang til yngst Professorlønnning, 3600 Kr., vilde derfor være ikke lidet følelig for ham.

Det filosofiske Fakultet bemærkede i dets Erklæring af 12te Juni 1898, at det, allerede for 15 Aar siden, da Dr. Fridericia søgte om et da ledigt Professorat i Historie, kunde udtale, at han var fuldt værdig til at udfylde en saadan Stilling, og i den siden forløbne Tid havde hans Forfatterskab baaret rige Frugter. Til Trods for de Vanskeligheder, som hans Bibliotheksstilling havde lagt ham i Vejen, havde han stadig udvidet sine arkivalske Studier, baade hjemme og rundt om i Europa, og paa dette Omraade havde han ydet fremragende Bidrag til Danmarks Historie. Højest var han naaet i sit Hovedværk: »Adelsvældens sidste Dage«, der indeholdt en dybt forstaaende Skildring af Danmarks Forhold i Tiden umiddelbart før Enevælden og som fuldt kunde maale sig med de bedste Værker i Danmarks historiske Litteratur. Men ogsaa hans indtrængende Studier over de sociale Forhold i det 17de Aarhundrede, hans Undersøgelser af Bondens Kaar forud for Frigjørelsen, hans nylig udgivne Fremstilling af Christian IV.'s tidligere Tid og hans kritiske Behandling af talrige Værker af ny historisk Litteratur viste hans udstrakte Kundskaber og hans fine Dømmekraft. Han havde da ogsaa vundet sig Anerkjendelse fra alle Sider og var blandt andet allerede for ti Aar siden blevet optaget som Medlem af det kgl. danske Videnskabernes Selskab. Skulde det kunde lykkes at knytte en saa fremragende Forsker til Universitetet, vilde det derfor være meget glædeligt, og Fakultetet kunde være ganske enig med Dr. Fridericia i, at det burde gøres nu, om det ikke skulde blive for sent. Ejendommelige Forhold ved det historiske Fag medførte, at den enkelte Forsker havde sit væsentlige Studieomraade i Fædrelandets Fortid, medens Universitetet tillige maatte lægge megen Vægt paa den almindelige Historie, og dette gjorde det altid noget vanskeligt for en dansk Historiker at overtage en Lærergjerning ved Universitetet; da man meget maatte ønske, at en saadan kunde tilfalde Dr. Fridericia, burde man ikke udsætte at skaffe ham den Stilling, han ansøgte om, og som netop ved sin ekstraordinære Karakter vilde tillade ham paa bedste Maade at udvikle sig til ved en mulig Vakance at overtage en af de ordinære Lærerpøster, hvis Besættelse ellers vilde volde store Vanskeligheder. Fakultetet kunde derfor medgive Dr. Fridericias Andragende sin varme anbefaling.

Konsistorium udtalte i Skrivelse af 29de Juni 1898, at det i fuld Tilslutning til Fakultetets Udtalelser om Dr. Fridericias særlige videnskabelige Dygtighed og Betydningen af, at han nu blev knyttet til Universitetet, med Fakultetet paa det varmeste skulde anbefale hans Andragende.

Paa Finanslovsforslaget for 1898—99 blev derefter stillet Forslag om, at tillægge Dr. phil. Fridericia som Professor extraordinarius oprykkende Professorlønnning med Pensionsret fra 1ste April 1899 at regne og Beløbet paa Universitetets Udgiftskonto 7. a. 2. i denne Anledning foreslaaet forhøjet med 3600 Kr., jfr. Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg A. Sp. 1085—88.

Da Professor, Dr. phil. P. E. Holm efter Ansøgning under 13de Januar

1899 var blevet entlediget fra 28de Februar s. A., anmodede Ministeriet under 18de Januar s. A. Konsistorium om at indhente Forslag fra det filosofiske Fakultet angaaende Besættelsen af det derved ledigblevne Embede som Professor i Historie.

Under 6te Februar s. A. indsendte Konsistorium en Erklæring af 27de Januar s. A. fra det filosofiske Fakultet, hvori dette henviste til sin foranstaaende Erklæring af 12te Juni 1898 og indtrængende anbefalede, at Dr. Fridericia blev kaldet til det ledige Professorat.

Konsistorium udtalte, at det, ligesom det i Skrivelse af 29de Juni 1898 havde givet det filosofiske Fakultets Erklæring sin fulde Tilslutning i Erkjendelse af Dr. Fridericias videnskabelige Dygtighed og Betydningen af, at han blev knyttet til Universitetet, saaledes kunde man aldeles slutte sig til Fakultetets sidste Erklæring og altsaa paa det varmeste anbefale, at fornævnte Embede besattes med Dr. Fridericia, saaledes at der blev paalagt ham, ligesom i sin Tid Professor Holm, Forpligtelse til at holde Forelæsninger over den nyere Tids politiske Historie og at examinere i dette Fag ved den økonomisk-statistiske Examen; jfr. Anordn. 20de Februar 1892 § 7 og Plakat af 10de August 1848 § 1.

Efter Ministeriets Indstilling blev Underbibliothekar, Dr. phil. *Julius Albert Fridericia* under 16de Februar 1899 allernaadigst udnævnt til Professor i Historie ved Universitetet fra 1ste Marts s. A. at regne med Forpligtelse til at holde Forelæsninger over den nyere Tids politiske Historie og at examinere i dette Fag ved den økonomisk-statistiske Examen.

Ved Dr. Fridericias Udnævnelse til Professor ordinarius bortfaldt det paa Finanslovforslaget for 1899—1900 stillede Forslag om hans Ansættelse som Professor extraordinarius, jfr. Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg B. Sp. 291—92 og 463—64. Derimod blev der af Ministeriet til bemeldte Lovforslags 3die Behandling i Folkethinget stillet Forslag om, at hans Lønning som Professor beregnedes fra 1ste April 1899, som om han var blevet ansat som Professor fra 1ste April 1889 at regne. Ministeriet oplyste i denne Anledning, at han fra 1ste Marts 1899 var ansat med Lønningsanciennetet ifølge Lov af 26de Marts 1870 § 4 fra 1ste Januar 1891 at regne, hans Ansættelse som Underbibliothekar; hans Lønning ved Bibliotheket havde været 3200 Kr. foruden 240 Kr. af det Classenske Fideikommis, og desuden havde han af den paa Finanslovens § 21 VI A. 3. bevilgede Sum havt en aarlig Understøttelse paa 1000 Kr., som han nu havde maattet opgive. Da den Lønning, han vilde faa som Professor, kun var 4200 Kr., vilde han altsaa tabe 240 Kr. i Indtægt. Forslaget blev tiltraadt af Folkethingets Finansudvalg, vedtaget ved Finanslovforslagets 3die Behandling, jfr. Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg B. Sp. 1175—76 og 1357—60, og Lønningsancienneteten bevilget Professor Fridericia paa Finansloven for 1899—1900.

4. Honorar til Cand. mag. V. Dahlerup for at holde Forelæsninger over Dansk under det filosofiske Fakultet.

Fra Kirke- og Undervisningsministeriet blev der ved Skrivelse af 3die Februar 1898 sendt Konsistorium til Erklæring et Andragende fra Assistent

ved det store kgl. Bibliothek, Cand. mag. Verner Dahlerup, hvori denne anholdt om at maatte blive ansat som Docent i Dansk ved Universitetet.

Kandidat Dahlerup bemærkede i denne Anledning, at han var født den 31te Oktober 1859, i 1876 blev Student fra Sorø Akademi og i Oktober 1883 underkastede sig en Magisterkonferens i nordisk Filologi. Allerede i sin Studentertid havde han begyndt at undervise ved forskellige højere Privatskoler her i Staden, og især efter at have fuldendt sin Magisterkonferens virkede han efter en stor Maalestok som Lærer i Dansk og Oldnordisk i de øverste Klasser, navnlig i Borgerdydskolerne i Kjøbenhavn og paa Christianshavn, i N. Zahles Skole — Artiums- og Almuelærerindeafdelingerne — og i Haderslev Læreres Skole. Da han i Maj 1887 blev ansat som Assistent ved det store kgl. Bibliothek, indskrænkede han sin Lærervirksomhed til Borgerdydskolen i Kjøbenhavn, hvor han nu havde virket i over 16 Aar og næsten hele denne Tid havde varetaget hele Undervisningen i Dansk og i Oldnordisk i de øverste Klasser — Dimissionsklasserne. I Efteraaret 1886 overdrog Ministeriet ham et Hverv som Examinator i Dansk under Kommissionen for Afholdelse af almindelig Forberedelsesexamen for Privatister, hvilken Stilling han vedblivende beklædte. Endelig var det blevet overdraget ham — under Rektor Hoff's Sygdom — i Januar 1896 at fungere som Censor i Dansk ved Skoleembedsexamen under det filosofiske Fakultet.

Ved det store kgl. Bibliothek havde han udelukkende været beskæftiget ved den dansk-norske Afdeling. Ved Siden af sin praktiske Virksomhed som Bibliotheks- og Skolemand havde han stadig dyrket videnskabelige Studier paa den nordiske Filologis Omraade. Hans udgivne litterære Værker vare, foruden en Del mindre Artikler i Haandbøger, Tidsskrifter, Blade m. m., følgende: en Udgave af Agrip af Noregs konungasogum (1880), en Udgave, sammen med Dr. F. Jónsson, af »De to ældste grammatiske Afhandlinger i Snorres Edda« (1886), »Den danske Sprogvidenskabs Historie 1800—1870« (af P. Hansens Litteraturhistorie 1886), »Hexe og Hexeprocesser i Danmark« (1888), »Kortfattet dansk Lydlære« (sammen med Prof. O. Jespersen, 1889), »Physiologus« i to islandske Bearbejdelser (i Aarbøger for nordisk Oldkyndighed og Historie 1889), en Udgave af Chr. Winthers »Hjortens Flugt« med Indledning og Oplysninger (1890 og oftere), »Om Holbergs sidste Autobiografi« (i Historisk Tidsskrift 1893), Afsnittet »Danmarks Sprog« i Salmonsens Konversationslexikon (1895), »Det danske Sprogs Historie i almenfattelig Fremstilling« (1896). Siden Januar 1897 havde han sammen med Professorerne O. Jespersen og Kr. Nyrop deltaget i Redaktionen af »Dania, Tidsskrift for dansk Sprog og Litteratur samt Folke-minder«.

Det vilde heraf fremgaa, at han stadig havde bestræbt sig for at følge med i alle væsentlige Dele af den nordiske Filologi, saaledes at der ikke var noget større Omraade af Videnskaben, paa hvilket han følte sig ganske fremmed, og ligesom han under sin Lærervirksomhed baade havde varetaget den sproglige og den litteraturhistoriske Del af Danskundervisningen, saaledes havde ogsaa hans litterære Værker behandlet baade sproglige og reale Æmner; han havde f. Ex. udgivet nogle oldnordiske Texter, havde foretaget

en Undersøgelse af et oldkristeligt Værks (Physiologus's) Vandring til Norden gennem en stor Del af Middelalderens Litteraturer, havde oplyst Kilderne til et nyere dansk Digtværk (Hjortens Flugt) og foretaget en tekstkritisk Analyse af en vigtig Kilde til Holbergs Livshistorie. Hans Virksomhed ved det store kgl. Bibliotheks dansk-norske Afdeling havde desuden givet ham et omfattende bibliografisk Kjendskab til alle Grene af den nordiske Litteratur.

Ganske særlig havde han dog i mange Aar koncentreret sine Studier om det danske Sprogs Historie fra Oldtiden til vore Dage, saaledes at han med størst Forkjærlighed havde beskæftiget sig med de hidtil kun lidet behandlede nyeste Tidsrum i Sprogets Historie — det 17de til det 19de Aarhundrede —; især havde han længe og indtrængende syslet med Holbergs Sprogform. De vigtigste Resultater af hans herhen hørende Studier fandtes fremstillede i hans Skrift »Det danske Sprogs Historie«.

Naar det hidtil ikke var lykkedes ham i saa høj Grad, som han kunde ønske, i litterære Værker at fremsætte Resultaterne af sine Studier, laa dette i, at hans Tid til Stadighed havde været stærkt optaget ved de fornævnte praktiske Forretninger. Det var derfor hans højeste Ønske at opnaa en Stilling, hvorunder han kunde hengive sig til rent videnskabelige Beskæftigelser: akademisk Undervisning og litterær Virksomhed; det var saaledes blandt andet hans Agt, saafremt han maatte erholde den ønskede Ansættelse ved Universitetet, at overtage Arbejdet paa en Ordbog til det nyere danske Sprog, til hvis Udgivelse han var blevet opfordret fra flere Sider.

Endelig bemærkede han, at han med Hensyn til Formen for hans eventuelle Ansættelse ganske vilde rette sig efter de Bestemmelser, som Ministeriet maatte træffe, samt at han, hvis han maatte opnaa Ansættelse, vilde søge Afsked fra sin Stilling som Assistent ved det store kgl. Bibliothek.

Konsistorium indsendte under 21de April 1898 en af *det filosofiske Fakultet* afgiven Erklæring af 23de Marts s. A., hvori dette udtalte, at Cand. mag. Dahlerup var en velbegavet, kundskabsrig, yngre Videnskabsmand, der gennem de Skrifter, han havde anført i sit Andragende, havde vist, at han ikke blot var i Besiddelse af grundige Kundskaber i de forskjellige Grene af den nordiske Filologi, men ogsaa havde den videnskabelige Sans og Evne, som ere nødvendige Betingelser for at kunne behandle videnskabelige Spørgsmaal paa tilfredsstillende Maade. Særlig fortjente det at fremhæves, at hans Studier og Interesser — mere end Tilfældet var hos nogen af hans Fagfæller — i lige høj Grad havde været rettede paa den sproglige og den litterære Side af Faget. Fakultetet bemærkede endvidere, at Kandidat Dahlerups Virksomhed ved det store kgl. Bibliothek, som gennem 6 Timers dagligt, uafbrudt anstrengende Arbejde lagde Beslag paa hans Tid og Kraft, imidlertid hidtil havde hindret ham i at samle sig om større videnskabelige Opgaver, hvortil han havde følt Lyst og Trang. Det var derfor hans højeste Ønske at kunne ombytte sin nuværende Stilling ved Bibliotheket med en Virksomhed som Docent i Dansk ved Universitetet. At Andrageren vilde kunne gjøre god Fyldest i en saadan Plads, derforborgede ikke blot hans solide Kundskaber, men ogsaa den Omstændighed, at han i en Aarrække havde været almindelig bekjendt som en udmærket

Dansklærer i den lærde Skoles øverste Klasser. Fakultetet medgav derfor Kandidat Dahlerups Ansøgning sin bedste anbefaling.

Konsistorium bemærkede, at — naar man gik ud fra, at Udtrykket i Kandidat Dahlerups Ansøgning »ansat som Docent i Dansk ved Universitetet« kun vilde sige, at han ønskede at erholde et Honorar for at holde Forelæsninger i Dansk ved Universitetet, og saafremt der maatte blive de fornødne Midler disponible, — troede Konsistorium at kunne anbefale, at der for et begrænset Tidsrum, f. Ex. 3 Aar, tilstodes Kandidat Dahlerup et Honorar for at holde Forelæsninger, hvilket Honorars Størrelse man forment, ligesom i sin Tid for Dr. V. Vedel, passende vilde kunne sættes til 1000 Kr. aarlig. Konsistorium skulde dog ved denne Lejlighed ikke undlade at fremhæve de Betæneligheder, der frembød sig ved det stadigt voxende Antal Docenturer, navnlig naar en Forøgelse ikke var absolut nødvendig, hvilket Konsistorium, i Anledning af Dr. Schmiegelows Andragende om en Docentplads, havde fundet Anledning til at udtale i en til det lægevidenskabelige Fakultet stilet Skrivelse af 15de Maj 1895, jfr. Univ. Aarb. f. 1896—97 S. 402—4, hvorhos man skulde gjøre opmærksom paa, at der under det filosofiske Fakultet ved Professorerne, Dr. Jul. Langes og Dr. Verners Død stod Docenturer i Kunsthistorie og i slaviske Sprog ubesatte, og at disse Pladsers Besættelse vilde være i høj Grad ønskelig, saa snart kvalificerede Ansøgere maatte melde sig, hvilket forhaabentlig snart kunde ventes, jfr. med Hensyn til sidstnævnte Plads den af Konsistorium under 12te December 1896 indsendte Skrivelse fra det filosofiske Fakultet, Univ. Aarb. f. 1896—97 S. 365—66.

Endelig skulde Konsistorium udtale, at man forventede, at nærværende Andragende ikke maatte præjudicere de i forrige Aar med Konsistoriums anbefaling indsendte Ansøgninger om Forhøjelse af Honorarerne for Dr. phil. A. M. Hansen, Dr. phil. L. Kolderup Rosenvinge og Dr. phil. E. Petersen.

Til 2den Behandling af Finanslovsforslaget for 1899—1900 i Folkethinget blev der af Ministeriet stillet Forslag om Forhøjelse af det paa Universitetets Udgiftspost 7. a. 2. bevilgede Beløb med 2000 Kr. som Honorar til Cand. mag. V. Dahlerup. Forslaget blev tiltraadt af Folkethingets Finansudvalg, vedtaget ved Finanslovsforslagets 2den Behandling, jfr. Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg B. Sp. 291—93 og 465—66, og Honoraret optaget paa Finansloven for 1899—1900.

Efter Ministeriets Indstilling blev det ved kgl. Resolution af 13de April 1899 bifaldet, at der af det paa Universitetets Udgiftspost 7. a. til videnskabelige Formaals Fremme disponible Beløb tilstodes Cand. mag. *Karl Verner Hornemann Dahlerup* 2000 Kr. aarlig med Forpligtelse til at holde Forelæsninger over Dansk ved Universitetet.

5. Andragende fra Dr. phil. Søren Sørensen om Honorar for at holde Forelæsninger i indisk Filologi ved Universitetet.

Fra det filosofiske Fakultet modtog Konsistorium under 13de Januar 1899 et Andragende fra Dr. phil. Søren Sørensen om, at det maatte blive

overdraget ham midlertidig at holde Forelæsninger ved Universitetet i indisk Filologi — særlig Religion, Filosofi, Litteratur og Sproghistorie — mod et Honorar enten paa Finansloven eller subsidiært af de til Ministeriets Raadighed til videnskabelige Formaals Fremme stillede Midler.

Dr. Sørensen bemærkede i sit Andragende, at han var født i 1848, Student fra 1867, filologisk Kandidat 1874, Adjunkt paa Herlufsholm 1876—78, derefter Lærer og Kursusbestyrer; Dr. phil. 1883. Samtidig med at han læste til filologisk-historisk Embedsexamen, studerede han Sanskrit under Professor Westergaard, sammenlignende Sprogvidenskab under Professor C. W. Schmidt m. m. Indisk Filologi blev efterhaanden hans Hovedstudium, saaledes at han havde beskæftiget sig ligelig med den linguistiske og den litterære Side deraf. Under Professor Westergaards Sygdom og Død besørgede han efter dennes Opfordring hans Undervisning paa Universitetet. Med Understøttelse af det Smithske Legat, senere af Carlsbergfonden, var han stadig vedblevet at studere indisk Filologi og havde skrevet: 1. Indiske Eventyr og Molbohistorier, i Herlufsholm Skoles Program 1878, 73 Sider; 2. Om Mahābhāratas Stilling i den indiske Litteratur, Doktordisputats, 1883, 386 Sider; 3. Om Sanskrits Stilling i den almindelige Sprogudvikling i Indien, kgl. Danske Vidensk. Selsk. Skrifter, 6. Række, historisk og filosofisk Afd. III 3, 1894, Prisaftandling, tilkjendt Videnskabernes Selskabs Guldmedaille, 168 Kvartsider; 4. Om Vritrasagnet i Mahābhārata, Prisaftandling, tilkjendt Universitetets Guldmedaille; 5. Til Spørgsmaalet om Ādityaerne i »Festskrift til Vilhelm Thomsen«, 1894; 6. I mange Aar havde han havt Samlinger færdige til en Index of Names of the Mahābhārata; for nogle Aar siden aabnedes der Udsigt til at faa dette Arbejde trykt i Kalkutta; dette blev forhindret ved Vedkommendes Død; det vilde nu udkomme hos Williams & Norgate i London, hvis et tilstrækkeligt Antal Subskribenter meldte sig, hvad der forhaabentlig næppe kunde være Tvivl om; 7. I Salmonsens Konversationslexikon havde han skrevet de Artikler, som handlede om indisk Religion, Litteratur og Historie, som, hvis de bleve samlede, formentlig vilde udgjøre et ikke saa ganske lille Bind; 8. I de senere Aar havde han syslet med Undersøgelser om Brugen af de forbigangne Tider i Sanskrit, som han med Tiden haabede at faa offentliggjort; 9. Endelig havde han i det væsentlige fuldstændige Samlinger liggende til en Sanskrit-Grammatik, som skulde afløse Westergaards nu udsolgte Bog, være mere explicit og lettere at tilegne sig, og suppleres med en Oversigt over Veda-Sprogets og de andre gamle indiske Sprogformers Særegenheder, med Syntax og Registre; ogsaa en Del af Texten var færdig. Desuden havde han skrevet en Del Anmeldelser, navnlig i »Nordisk Tidsskrift« og i »Nordisk Tidsskrift for Filologi«. — Det var ham meget om at gjøre at faa Ro til de ovennævnte Arbejders Fuldendelse og ikke paa Grund af økonomiske Vanskeligheder at blive nødt til at afbryde eller opgive sine Studier.

Fakultetet udtalte, idet det paa det varmeste anbefalede Andragendet, at Ansøgeren ved sin fremragende Dygtighed, som han havde bevist ved flere Arbejder, navnlig ved to Aftandlinger, for hvilke han havde opnaaet Universitetets og Videnskabernes Selskabs Prisedailler, og ved den utrættelige videnskabelige Interesse og store Arbejdskraft, hvoraf han havde vist

sig i Besiddelse under ofte meget vanskelige Forhold, havde gjort sig fuldt værdig til en Universitetsansættelse og gjort det ønskeligt for Universitetet at knytte ham til sig. Han omfattede hele den indiske Videnskab med stor Dygtighed, visse Dele deraf med sær Forkjærlighed. Ved en Stilling som Docent ved Universitetet vilde han, som en Mand i sine bedste Aar, kunne yde Videnskaben vigtige Tjenester og faa Lejlighed til anderledes at kunne gjøre sine udbredte Kundskaber frugtbringende, end ved sin nuværende mere private Virksomhed; tillige vilde han bedre kunne koncentrere sine Studier til Gavn for ham selv og til Glæde for andre.

I Skrivelse af 21de Januar 1899 anbefalede *Konsistorium* under Hensyn til Fakultetets Udtalelser paa det bedste Ansøgeren, der maatte anses for en i sit Fag meget fremragende Mand, hvis videnskabelige Arbejde det var ønskeligt at værne om. Særlig skulde *Konsistorium* henlede Ministeriets Opmærksomhed paa det af Andrageren nævnte Alternativ: et Honorar af de til Ministeriets Raadighed til videnskabelige Formaaals Fremme stillede Midler. Ikke blot om dette, men lige saa meget om allerede indgivne og fremtidige Andragender af samme Art som dette, gjaldt, at deres Bevilgelse, saaledes som Forholdet havde udviklet sig, fra alle Sider betragtedes som en fast Ansættelse ved Universitetet, der gav et billigt Krav dels paa snart at erholde højere Honorar, dels paa ved indtrædende Vakance at rykke ind i de faste Lærerspladser. Der opstod herved en ikke ringe Fare for, at man faktisk skulde nærme sig til Enevoldstidens System med Ansættelse som Professor paa Expektance, og for at afværge dette, vilde det være gavnligt paa en klar Maade at betone, at Ansøgninger af den nævnte Art ikke havde Hensyn til fast Ansættelse ved Universitetet, men kun til det de gik ud paa, nemlig indtil videre at holde Forelæsninger mod Honorar, hvorfor de heller ikke fra Universitetets Side kunde underkastes en saa streng Kritik eller betinges af saa store Kvalifikationer, som hvis der var Tale om fast Ansættelse, lige saa lidt som der anstilledes den Undersøgelse, om der fandtes andre kvalificerede Personer end den tilfældige Ansøger, der vilde være nødvendigt, hvis Andragendes Bevilgelse betød fast Ansættelse. For Statskassen maatte det være ligegyldigt, paa hvilken Konto en Udgift opførtes, og ved at optage Honoraret i nærværende og lignende Tilfælde paa Ministeriets Konto VI. A. 3, saaledes at det tillige paalagdes Vedkommende for dette Honorar den Pligt som Privatdocent i Aarets Løb at holde Forelæsninger, vilde der opnaas den Fordel, at den Paagældende ikke med Føje kunde betragte sig som knyttet til Universitetet, saa at Staten og Universitetet ved indtrædende Vakancer i Lærersposterne stod fuldstændig frit.

Til 3die Behandling i Folkethinget af Finanslovsforslaget for 1899—1900 blev af Ministeriet paa § 26 stillet Forslag om 1ste Del, 2000 Kr., af en treaarig Understøttelse paa 2000 Kr. aarlig til Dr. phil. S. Sørensen til Fuldendelse og Udgivelse af en »Index to the names in the Mahābhārata with short explanations«. Ministeriet bemærkede, at Dr. Sørensen i mange Aar havde havt Samlinger færdige til dette Værk, som vilde komme til at udgjøre c. 1100 tætrykte Kvartsider, og at han havde oplyst, at der for nogle Aar siden aabnedes Udsigt til at faa Arbejdet trykt i Kalkutta, men at dette forhindredes ved Vedkommendes Død. Til Fuldendelse og Ud-

givelse af dette Værk, som var fortrinlig anbefalet af Professor Fausbøll og Professor Geldner i Berlin, gjaldt det for Dr. Sørensen om at faa den fornødne økonomiske Støtte, for at han ikke skulde blive nødt til at afbryde eller opgive sine Studier, og Ministeriet fandt, at der var god Grund til at lette ham Udgivelsen af dette Værk, foreløbig ved en aarlig Bevilling af 2000 Kr. i 3 Aar. Forslaget blev tiltraadt af Folkethingets Finansudvalg, vedtaget ved Finanslovforslagets 3die Behandling, jfr. Rigsdagstidende 1898—99 Tillæg B. Sp. 1255—56 og 1375—76, og Beløbet optaget paa Finansloven for 1899—1900.

6. Besættelsen af det ved Professor, Dr. phil. C. F. Lütken's Afgang ledigblevne Professorat med Adjunkt, Dr. phil. H. F. E. Jungersen som Professor i Zoologi.

Efter at Professor, Dr. phil. C. F. Lütken under 24de Januar 1899 efter Ansøgning var blevet entlediget som Professor zoologiæ fra 31te August s. A. at regne, anmodede Kirke- og Undervisningsministeriet under 28de Januar s. A. Konsistorium om at indhente et Forslag fra det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet om Besættelsen af det ledigblevne Professorat.

Konsistorium indsendte under 28de Februar s. A. en Skrivelse af 20de s. A. fra Fakultetet, hvori dette foreslog, at den nævnte Lærerpost opsloges vakant, saaledes at Ansøgninger, bilagte med de fornødne Oplysninger om Vedkommendes Kvalifikationer, indkaldtes med 3 Ugers Varsel, for at Fakultetet efter at være blevet bekendt med Ansøgningerne kunde udtale sig nærmere om Besættelsen. Fakultetet tilføjede, at det forbeholdt sig eventuelt at kunne anbefale en Konkurrence mellem de Ansøgere, som Fakultetet ansaa for bedst kvalificerede.

Under 13de April s. A. anmodede Ministeriet Konsistorium om at indhente det matematisk-naturvidenskabelige Fakultets Erklæring over de indkomne Ansøgninger, nemlig fra Dr. phil. W. E. Sørensen, Adjunkt, Dr. phil. H. F. E. Jungersen, Dr. phil. H. J. Hansen og Lektor, Dr. phil. J. E. V. Boas.

Det matematisk-naturvidenskabelige Fakultet udtalte i sin Erklæring af 29de April s. A., at det — af hvilket et Medlem, Professor, Dr. med. C. Christiansen var fraværende i Udlandet — med Hensyn til det foreliggende Spørgsmaal havde delt sig i et Flertal og et Mindretal. *Flertallet* (Professorerne, Dr. phil. E. Warming, Dr. phil. H. G. Zeuthen, R. Pedersen, Dr. phil. Jul. Petersen, Dr. phil. N. V. Ussing og Dr. phil. E. Löffler) skjønnede ikke rettere end, at der forelaa det i Retsreglerne § 40, 4de Stykke, foreskrevne Tilfælde, idet der mellem Fakultetets Medlemmer herskede udtalt Tvivl om, hvem af de Ansøgende der var den til Embedet mest egnede, og maatte derfor foreslaa, at Embedet besattes ved Konkurrence. *Flertallet* fandt saa meget desto større Grund til i det foreliggende Tilfælde at anbefale en Konkurrence med den dermed følgende Tilkaldelse af specielt sagkyndige Dommere, der delvis kunde søges ved andre skandinaviske Universiteter, som indenfor Fakultetet kun et enkelt Medlem, nemlig den afgaaende Professor zoologiæ, kunde betegnes som fuldt sagkyndig. *Flertallet*

maatte derhos foreslaa, at Konkurrencen begrænsedes til Ansøgerne, og at der ved Konkurrencen blev at tage Hensyn til »1. de Ansøgendes hele vitæ anteactæ som Videnskabsmænd og som Lærere, og 2. Udfaldet af en Prøve, bestaaende i to Prøveforelæsninger af de Konkurrerende over Æmner, opgivne af Censurkomiteen, nemlig en extemporal Forelæsning med fælles Æmne for alle, og til hvilken tiltaas 3 Timers Forberedelse paa Universitetet; denne Forelæsning tænkes holdt for yngre naturhistoriske og medicinske Studerende; og en Forelæsning med 24 Timers Forberedelse, som tænkes holdt for viderekomne naturhistoriske Studerende over et speciellere Æmne, der kan være forskjelligt for Konkurrenterne«. *Mindretallet* (Professorerne, Dr. med. & phil. Jul. Thomsen, Dr. phil. T. N. Thiele, Dr. phil. F. C. Lütken og Dr. phil. S. M. Jørgensen) fraraadede, at der i det foreliggende Tilfælde holdtes en Konkurrence mellem Ansøgerne, thi en saadan vilde efter dets Mening ikke give Oplysning om Konkurrenternes Kvalifikationer som Lærere udover, hvad der i saa Henseende var tilstrækkelig bekjendt fra deres hidtidige Virksomhed. *Mindretallet* fastholdt derfor det af Professor zoologiæ stillede Forslag og anbefalede, at den ledige Lærerpost besattes med Adjunkt, Dr. phil. H. Jungersen. Dr. Jungersen, som i 25 Aar havde været knyttet til Universitetets zoologiske Undervisning og under Professor zoologiæ's Sygdomsforfald havde forestaaet den hele Universitetsundervisning i Zoologi, havde i denne Virksomhed vist sig som en Universitetslærer af fremragende Dygtighed, som Universitetet maatte sætte Pris paa at bevare. Hertil maatte føjes, at Dr. Jungersens videnskabelige Arbejder, om de end i Antal og Omfang stod tilbage for, hvad andre af Ansøgerne havde ydet — en naturlig Følge af de ydre Omstændigheder, under hvilke han hidtil havde maattet arbejde, — bare Vidne om en videnskabelig Dygtighed og Kundskabsfylde, der gjorde ham fuldt kvalificeret til Professor.

Hele Fakultetet var enigt i at udtale, at man maatte betragte det som en Selvfølge, at efter Professoratets Besættelse Spørgsmaalet om en Adskillelse af det zoologiske Professorat fra Bestyrelsen af det zoologiske Museum saavel som om en Omordning af den zoologiske Undervisning toges op til Drøftelse i Tilslutning til de allerede paabegyndte Forhandlinger om en Omordning af den naturhistoriske Undervisning ved den lægevidenskabelige Forberedelsesexamen.

Ved Indsendelsen af Fakultetets Erklæring til Ministeriet bemærkede *Konsistorium* under 15de Maj s. A., at Sagen havde været til Forhandling i *Konsistorium*, og dets Medlemmer — af hvilke Professorerne, Dr. juris H. Matzen og Dr. phil. L. Wimmer vare fraværende i Udlandet — havde delt sig i et Flertal (8), der udtalte sig for, at der holdtes Konkurrence, og et Mindretal (6), der sluttede sig til Fakultetets Mindretals Udtalelse om Ansættelse af Dr. Jungersen uden Konkurrence.

Efter Ministeriets Indstilling blev Adjunkt ved Metropolitanskolen, Dr. phil. *Hector Frederik Estrup Jungersen* under 23de Maj s. A. allernaadigst udnævnt til Professor i Zoologi fra 1ste September s. A. at *regne*.